

בתי המשפט

ע"ש 001052/02		בית המשפט המחוזי בירושלים	
23/10/02			

בעניין:

XXXX

ע"י ב"כ עו"ד סודרי קובי

המערער

נגד

ועדת הרישוי על פי חוק חוקרים פרטים

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

המשיבה

ע"י ב"כ עו"ד ג'ויה שפירא

פסק דין

ועדת הרישוי על פי חוק חוקרים פרטיים ושירותי שמירה, תשל"ב-1972 (להלן: "חוק חוקרים פרטיים"), החליטה שלא-לחדש את רשיון העיסוק של המערער כחוקר פרטי ואת רשיון משרד החקירות שבבעלותו. מכאן הערעור.

המערער, חוקר פרטי משנת 1991, מואשם כי קיבל לידיו מידע אשר הושג תוך בפגיעה בפרטיות (לפי סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (להלן: "חוק הגנת הפרטיות")) ותוך שימוש שלא כדין במאגרי מידע (לפי סעיף 8(ב) לחוק הגנת הפרטיות).

האישומים נגד המערער, וכנגד מספר רב של נאשמים נוספים (חמישים במספר), אשר רובם ככולם חוקרים פרטיים, מבוססים, בין היתר, על הודעותיהם במשטרה של שני חוקרים פרטיים, אשר גם הם בין הנאשמים בביצוען של עבירות אלו ובביצוען של עבירות נוספות.

למערער מיוחס עובדתית, כי בתאריכים אשר אינם ידועים למדינה, קבל משניים מן הנאשמים, אחד בשם יונה כהן (להלן: "כהן"), ואחר בשם יהושע כץ (להלן: "כץ") מידע אשר הושג בדרכים לא כשרות ובניגוד לחוק הגנת הפרטיות. המערער מואשם בכך שידע, או היה צריך לדעת כי המידע הושג בניגוד לחוק.

ועדת הרישוי על פי חוק חוקרים פרטיים, התכנסה בראשית שנת 2002, לבחינת תוקף רשיונו של המערער. זאת, על רקע כתב האישום שהוגש נגדו ובהתאם לסמכותה לפי סעיף 28 לחוק חוקרים פרטיים. לשם ברור העניין, הזמינה הועדה את המערער להתייצב בפניה.

המערער הופיע בפני הועדה, וציין כי כץ וכהן פעלו עבורו כקבלני משנה בביצוע עבודות איסוף מידע שקבל לידיו. המערער הוסיף, כי המידע אשר הגיע לידיו מצוי בידיעה ציבורית וכי לא הייתה לו כל אפשרות לשער כי מקורו בדרכי איסוף לא חוקיות.

הועדה זימנה גם את הפרקליט האחראי על התיק הפלילי, אשר הציג בפניה בתאריך 4.2.02 את מבנה התיק ודפוסי הפעילות של המעורבים בו ובפרט – של המערער. המשיבה סברה, כי המידע אשר הגיע לידי של המערער, ובפרט, ככל שמדובר ברישום פלילי מעברו של אדם, קשה ביותר להשגה בדרכים חוקיות.

לאחר שעיינה בטענות הצדדים ובחומר החקירה שהובא בפניה, החליטה ועדת הרישוי הנכבדה שלא לחדש את רשיונותיו של המערער. מכאן הערער.

את החלטתה שלא לחדש את רשיונותיו של המערער נימקה ועדת הרישוי כדלהלן:

"... מהודעות הספקים (כך וכהן – מ.ש.א.) עולה כי הם היו מודעים לכך כי המידע שהושג על ידם הגיע ממקורות ממלכתיים, ובין היתר הגיעו אליהם, והועברו על ידם הלאה, פלטי מחשב ממשטרת ישראל כולל פלטים לגבי רישומים פליליים; "בדיקות נדל"ן הכוונה לדעת איזה גוש וחלקה רשום ע"ש הבן-אדם", ומידע נוסף בצורת "נתונים בצורה של פלטים...", לגבי מספרי רישוי ובעלויות של כלי רכב, פרטים על מקומות עבודה וחשבונות בנק;

המסקנות המצורפות מעובדות אלה, יוצרות אצל הועדה רושם מבוסס שהמבקש מנסה "להציל את עצמו", בתירוץ תכסיסי הנראים לוועדה כשקופים, והננו קובעים כי המבקש היה מודע שפרטי המידע שהגיעו אליו אכן היה בהם פגיעה בפרטיות מושאי החקירות שביצע, תוך שימוש שלא כדן במאגרי מידע שהיו צריכים להיות חסויים מפניו;

התנהגותו של המבקש, כפי שמשקפת מהמידע שעמד בפני הועדה, כאמור, מהווה מניעה לחידוש רשיונותיו...".

כעולה מן האמור לעיל, הועדה הנכבדה מבססת את דחיית בקשת חידוש הרשיונות מטעם המערער בעיקר על כך שכך וכהן מפרטים בהודעותיהם במשטרה כיצד השיגו את מידע עבור חוקרים פרטיים רבים בניגוד לחוק הגנת הפרטיות. דא-עקא: המערער כלל אינו חולק במישור העובדתי על דבר מקורות המידע אשר הגיע לידי. המערער חולק על היסוד הנפשי המיוחס לו, וטוען לא ידע ולא יכול היה לדעת מהם מקורות המידע.

ועדת הרישוי הנכבדה לא שמעה ראיות – בכל הנוגע לשאלת מודעותו של המערער לנסיבות השגת המידע. אף על פי כן, הועדה הנכבדה הגיעה למסקנה כי המערער היה מודע לנסיבות אלה, ולכל הפחות "עצם עיניו" לאותן נסיבות.

במקרה דנן יש לדחות את טענת המשיבה, כאילו די בהגשת כתב אישום ובחומר הראיות הקיים, כדי לפגוע בכשירות המערער לחידוש רשיונותיו כחוקר פרטי ובעל משרד לחקירות פרטיות.

בע"ש (י-ם) 5251/98 **בן-יתח נ' הועדה לרישוי חוקרים ושירותי שמירה** (תק-מח 2)99, (22060), עמדתו בהרחבה על המתח שנוצר בעניינים כגון דא, בין זכות היסוד העומדת לו לאדם בדבר חופש העיסוק, ובין זכותו של אדם להגנה על פרטיותו. בע"ש 30/94 **חתוכה נ' ועדת הרישוי** (תק-מח 2)96, (2363), קבעתי כי:

"כאשר מוגש כתב אישום נגד חוקר פרטי, בעבירות המתייחסות לעיסוקו כחוקר פרטי, אין די בעצם קיום כתב האישום כשלעצמו כדי לשמש בסיס להחלטת ועדת הרישוי שלא לחדש רשיון. חזקת החפות היא עקרון מקודש במדינתנו, עוד לפני קיום חוקי היסוד. יחד עם זאת, בצדו של אותו עקרון קיימים לפעמים נסיבות בהן על יסוד כתב האישום וקיום "ראיות לכאורה" נגד אדם, נשללת חירותו או מוטלות מגבלות אחרות...

בהעדר ראיות לכאורה, נראה לי כי בעצם קיומו של כתב האישום אין די כדי שלא לחדש את רשיונו של החוקר הפרטי, בלא שנעשתה בדיקה בדבר טיב הראיות הקיימות (**חתוכה**, לעיל).

כאמור, המחלוקת בענייננו היא למעשה אודות היסוד הנפשי של המערער, עת קבל את המידע הנוגע באי-חוקיות לידי.

המערער הכחיש מכל וכל כל, ידיעה כלשהי אודות מקורות המידע. המערער חזר על הכחשותיו הן בהודעתו במשטרה והן בפני ועדת הרישוי.

אף אני בחנתי את חומר הראיות העומד נגד המערער ואת הדברים שאמר בפני ועדת הרישוי. לא מצאתי כל חיזוק ממשי למסקנתה של ועדת הרישוי הנכבדה, זולת התייחסות מקומית קצרה של כץ, בהודעתו במשטרה. על כן, לא מצאתי, בשלב זה, כי חומר הראיות מגיע כדי "ראיות לכאורה" ברמה המספקת פגיעה כה חמורה בחופש העיסוק של המערער.

עניינו של **בן-יתח** (לעיל) שונה מעניינו בשניים: האחד – פסק הדין בעניין בן-יתח דן בבקשה ראשונה לקבלת רשיון חוקר פרטי, בעוד שעניינו בחוקר בעל רשיון מזה מספר שנים (על ההבדלים בין סירוב לתת רשיון בבקשה ראשונה, ובין סירוב לחדש רשיון דנתי, **שם**, פסקה 30; ור' גם בג"צ 799/80 **פנחס שלום נ' פקיד הרישוי לפי חוק כלי היריה** פ"ד לו(1), 317, 322-323). השני – הדיון בעניין בן-יתח התנהל על רקע ההנחה המקדמית, המוסכמת, כי נגד המערער היו קיימות ראיות לכאורה; בעוד שבעניינו מכחיש המערער קיומן של ראיות כלשהן בדבר ידיעתו/עצירת עניינים מצדו על דבר מקורות המידע. כפי שציינתי לעיל, המידע שהובא בפני אינו מספיק כדי לאשר את החלטת ועדת הרישוי הנכבדה.

חשוב לציין בהקשר זה, כי מן המערער ניטלה האפשרות לעסוק במקצועו לפני כעשרה חודשים. התיק הפלילי בעניינו ובעניינם של רבים אחרים מצוי עדיין בשלבים מקדמיים בלבד, ומועד סיומו – מי ישרנו.

עוד ראוי לציין, כי הושב רשיונם של חלק מבין הנאשמים הרבים השותפים לכתב האישום נגד המערער ובפרט, של אמיר אביטוב (בהתאם לפסק דינה של כב' השופטת מי מזרחי בע"ש (י-ם) 1034/02 **אביטוב נ' מדינת ישראל**, מיום 25.6.02); ושל חיים גבאי (על פי החלטת ועדת הרישוי מיום 30.6.02). כמו כן, נמנעה שלילת רשיונו של אביב פישביץ (בהתאם להחלטת כב' השופטת מי' ארד בבש"א (י-ם) 1240/02 **פישביץ נ' ועדת הרישוי לחוקרים פרטיים**, מיום 23.5.02).

שלילת רשיונו של המערער, בעוד שרשיונם של אחרים, אשר נגדם עומדים הליכים פליליים דומים, על רקע מצע עובדתי דומה, חודש או לא-נשלל - מחייבת איזון זהיר ביותר, על רקע חשש לאיפה ואיפה בין הנאשמים השונים בהליך ופגיעה בעקרון השוויון.

המשיבה טענה כי עניינו של המערער שונה, שכן המערער מואשם כי קבל לידיו, בין היתר, גם פירוט רישום פלילי מעברם של מושאי חקירתו. לטענת המשיבה, אין להשיג רישום פלילי של אדם, אלא בדרכים לא כשרות, והדבר מוכיח כי המערער ידע שמידע זה הגיע לידיו ממקורות לא כשרים. טענה זו לא הוכחה. המשיבה מייחסת למערער קבלה של רישום פלילי, בעוד שהמערער טוען כי קבל לידיו מידע אודות עבר פלילי. הוכח כי בעוד שהראשון ניתן להשגה אך דרך מאגרי מידע חסויים, הרי שהאחרון בר-השגה באמצעות חקירה גרידא. בהיעדר הוכחות לכאן או לכאן, לא היה מקום לשלול, בשלב זה, את גרסת המערער.

בשולי הדברים: ב"כ המשיבה ציינה בכתבי טענותיה כי ועדת הרישוי רשאית לפסול אדם מהחזיק ברשיון חוקר פרטי, בהתאם לסעיף 4(א)(6) לחוק חוקרים פרטיים – גם אם אין הרשעה פלילית כלל – והכל בהתאם להתנהגותו ותכונותיו של מבקש הרשיון (סעיף 29 לתגובתה).

על אי-חידוש רשיונו של המערער, בהתאם לנתונים הנוגעים להליך הפלילי נגדו, כבר עמדתי לעיל. המשיבה לא הביאה בפני כל טעם או ראיה אחרים, מלבד האישומים נגד המערער, המצדיקים את אי-חידוש רשיונו.

אשר על כן, אני מקבלת את הערעור, מבטלת את החלטת ועדת הרישוי, ומורה לה, אם אין מניעה מנימוק אחר, לחדש רשיונותיו של המערער.

אינני רואה מקום לעשות צו להוצאות.

ניתן היום, י"ז בחשון תשס"ג (23 באוקטובר 2002), בהעדר הצדדים.
המזכירות תמציא העתקים לב"כ הצדדים באמצעות פקס.

מיכאלה שידלובסקי-אור, שופטת

053 עש 001052/02

נוסח זה כפוף לשינויי עריכה וניסוח